

Redaktionelt forord

Temaet i dette nummer af Økonomi & Politik er arbejdsmarkedspolitik.

I den første artikel analyserer *Peter Jensen* den danske såkaldt aktive arbejdsmarkedspolitik. Han konkluderer, at meget tyder på, at man fra dansk side har satset for meget på den arbejdsmarkedspolitik, når den ikke umiddelbart kan påvises at have haft nogen stor effekt på beskæftigelsespolitikken. Han foreslår i forlængelse heraf, at der udarbejdes egentlige cost-benefitanalyser af den aktive arbejdsmarkedspolitik, hvilket i betragtning af de ca. 20 mia. kr., som anvendes herpå, synes at være relevant.

Niels Westergaard-Nielsen analyserer i den næste artikel udfordringerne for det danske og europæiske arbejdsmarked. Han konkluderer, at de især består i tidlig tilbage-trækning i Europa som sådan. De særligt danske problemer er især meget høje aktiveringsudgifter samt høje understøttelsesprocenter. Endvidere er afkastet af uddannelse lavt i Danmark, hvilket også hænger sammen med, at erhvervslivet ikke er god til at anvende unge med en længerevarende uddannelse. Samtidig ser det imidlertid ud til, at der i Danmark er færre barrierer for ansættelse af unge end i mange andre lande.

I den sidste artikel inden for det overordnede tema analyserer *Michael Rosholm* marginalisering i et arbejdsmarkedspolitisk perspektiv. Han anbefaler på baggrund af sin analyse, at man bør reducere aktiveringsomfanget drastisk uden at fjerne det helt, og at man bør anvende besparelsen til en bedre jobformidling. En anden anbefaling er, at man i øget omfang bør anvende de »rigtige« incitamenter i arbejdsmarkedspolitikken, hvilket ville kunne være en kombineret skattereform og ydelsesreform, hvor man sænker skatterne i bunden af indkomstfordelingen og samtidig justerer overførselsindkomsterne nedad.

Uden for temaet er en artikel af *Anders Branth Pedersen*, hvori han analyserer grønne afgifter i Skandinavien i et institutionelt perspektiv. Han konkluderer, at de skandinaviske landes CO₂-afgifter i høj grad er påvirket af institutioner, som er dannet tilbage i tiden. Den norske case viser, at stærke institutioner giver svage CO₂-afgifter, mens den svenske case viser, at svage institutioner giver stærke eller stærkere CO₂-afgifter.

Peter Nedergaard
Redaktør